

GÉCZI JÁNOS

Semmi

a cím, amelyen már túl vagy
mint más a reggelen, vagy az életem
akkor született meg, amikor a dióbél
amelyet kifordítottam a dióburokból

a címhez ugyanennyire van-e közöm
s ennyi-e a diónak, amely a dióburkán
őrizte azt a zöld héjat, meghasadtan
mely más diónak ilyen tájt már nem a lényege
és ennyi-e annak a három ujjamnak, melyet
egyetlen, rövid művelet diószínre pácolt

egy macskától tanultam meg
hogymásképp is lehet diót törni
nagyapám kedvenc jószága
mely a tálba, ahol a másnapi munkához tároltam a diót
bedöntötte a kancsónyi vizet
és úgy hagyta ott a tetthelyet
mint kinek nem volt jelenése

reggelre minden dió fölhasadt

a macska régen nem él
ahogy kipusztul a gyerekkor is belőlem
lassan enyészik bennem anyám, apám, a kert
a falu, mindegyik mondat, mely hosszúnak készült lenni

a dióhéj belseje, mint kivájt szemgödör:
nézem és visszanéz rám a félgömbbe befoglalt úr

Táj, portréval. Izland

a táj makulátlan füves rét.
a szél nem tudja hol a tenger
én is pusztán sejtem. messze
ébred fel a Nap, s hol egyszer majd nem kél fel
mert magába fojtja a víznyelő
amerre a szálfüves mező, mint rotor
örvénylik, magába húz és elnyel az idő.
mint a tengert, a szürke rétet
és, ki a tenger után
hogyan nézi a hullámzó rétet, bámul, engem is.
huzatos izlandi táj, letarolt és gleccserkéék
ezt választanám, ha lehet, hazául
mert aki a jégvilágba bámul
végül gleccser lesz maga is.

a táj hiányoktól telt, csupa mozgás
és mégis oly mozdulatlan, mint maga a fűtetlen idő
amely múlik bár, de ott marad mindegyik mozdulatban.
súlyos, akárcsak vulkánkőben az a kő
amely, mint gyűrűbe gyémánt
foglaltatott.